

מסורת הש"ס

(א) נמנמות כו. (ב) ס"א ל"ב.
(ג) ונחמים סד. (ד) ונב. (ה)
(ו) צ"ל עוליים. (ז) שם זה:
(ח) קד. (ט) ונב. (י) חלל הכותם
לעיל גרסי בלית. (יא) נשבעות
יח. (יב) ויקראת. (יג) ויקראת
כו. (יד) ויקראת. (טו) יחיד
לכנסים הסד' וחלש' כו.
החז דמן דחוטא דמן כו.
(טז) ג"א אפיתין וגו' צ"ק
מתקין והוא כו. (יז) צ"ק. (יח)
בפרק קדשי קדשים חזת
העוף שמלכין. (יט) וחטאת
צ"ק.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מילה וכו'
 דלא כמי בעולת עורף אלא
 וממנה: (ב) ד"ה קרמו וכו'
 לא פחות משני ימים ולא
 יותר: (ג) ד"ה קרמו בתנור
 וכו' לחם הפנים נאכל
 לתשעה לעשרה לאחד
 עשר הק"ד ומצינו לשמונה
 נמחק:

גליון הש"ס

גמ' ביון דבתיב ולבש.
לכאורה צ"ל דכתיב ופשט את
בגדיו ולבש בגדים אחרים
דזה קאי על הוצאת הדשן
אבל הקרא ולבש הכהן מיירי
בתרומת הדשן וע' בתש"ו
מעיל שמואל בלקוטיו אות
ס':

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

מיצוי: הכי נמי שאם
ייתור. בשקמא את המנחה
הכי נמי ייתורא שפיר
אי לא תיל קל בה. והתניא
מסלתא ומשמנה. הוה יכול
למימר מסולתא ומשמן
שפירא ומשמנה שיהא
כל סולתא ומשמנה
ואפילו דשירים: פרט לשחסר
סולתא. ואפילו דשירים
אלמלא דחיסור שירים מעכב
הכא נמי והנשאר דכתיב
דמיצוי נמי מעכב. אל
הנותרת קרא יתירא דכתיב
ביה הנותרת תרי ומי
שנה הנותרת הוה לעכב
פרט לשחסר: הכא כתיב
והנשאר. לחרוד משמע
הכא נשאר קנתי מיתא

אמרי הסם כפיס והנוסרת קרא יסירא. דכתיב ציה והנוסרת תרי וימני והנוסרת ממנהי והנוסרת מן המנהי^א דשה עלי הכבוד לעבכ פרט שחסרה דמשמע והנוסרת ולא הנוסרת מן הנוסרת דהשירייס הן מוסר הקומץ ולא שחסר השירייס דהו שירי שירייס אלס הכא לא כתיב אלס והשאר למוד דמשמע שאס נשאר מן הדס ימנא ואלס לא נשאר אינו מעבכ והא דכתיב תרי מיעוטי במנהג והנוסרת ומסלתה חד למנא וחד לעבכ: קפני מיה ומינא יצו דמס. אלמא דמינא ומינא מעבכ כחטוא העוק והאילו ומינא מפגל צו כמנו כהוא: לצדין קפני. דשמלקן משמע

אמריהו אטעטע הערף וועלעט הערף
ומינא יא דמה לא קאי אלל אטעטע הערף
לית ביה האה אלל מינא חלל חטאת הערף
דלכא זחא מאחר עלא פיגל הכאה לא
מני מפגל כמינא דמינא אינו מעכב:
שאט נשאר בדם. דשמעט דשירייס לא
מעכבין: וסא דהא דני ר' ישמעאל הסס.
פסקי אחרו מקומן (ובחסי דף עג.)
שירייס מעכבין. דפלוגתא דר' ישמעאל
ורבי עקיבא היא דרבי ישמעאל אמר
מעכבין ורבי עקיבא אמר אין מעכבין
ואמר רב פפא הסס דכולי עלמא שירייס
דלמלא לא מעכבין והכא כשירי חטאת
הערף דהיינו מינא איכא בינייהו רבי
ישמעאל סבר מעכב כ"ע סבר אינו מעכב
וקאי דרבי ישמעאל דר"י: פרי סגלי
אלינא דס' ישמעאל והאי תנא דהכא
דמינא אס' נשאר סבר אלינא דר' ישמעאל
דמינא אינו מעכב: מתני' מילא
דמה חייבין עליה משום פיגול דמינא
עולת הערף יז במקום זריקה דדמה
והאה דמינא חלל חטאת (א) קלע
ונמא דמו וסא דהא (ב) והוא כמינא אס' על
לא כפיגול אס' חישב עליו כמליקה
להקטירה חוץ לגומה דמינא דמה
קרבו מתירי כפיגול וחייבין עליה כרת
וה"ה דבת מינא יא כו עולה וטמא:
ומועלין כ' עד שסאל לניס דושן. דקיון
דכולה כליל ואין דה יתיר לכהני לעולם
מועלין דה עד שמישקח כולה עס ומטעל
מאפרה וסא דקיון דקמיב וסא דמינא אס'
הסא גרסי' וסא דקיון דשמישקח וסא דמינא
מועלין כו: פריס הנשפירין ושעירי

גַּשְׁתָּרְפִּין: הן קדשי קדשים ואין בהן היתר לכהנים והואם (זריקת) דמן מועילין בהן צבית הדשן במקום שריפתן: עד שיוקר הצמר על . עד שיעתה מיירי: ואין מועילין בצורה, דשל מועילין הוא דכתיב עור העולה אשר לא הוא: וטעם ואש וכו' ואין מועילין בצמר. דמיון למורק הדם אשר הבשש ויאל האפר לציב הדשן דנעשית מלחמו: שמי הלחם מועילין בהן משוקדשין יו ונספל בצבול יום וכו' כמו שחיתא דקדשי קדשים והכל ליבא בליגה משא עינין הוצא. דכתיב (ויקרא כג) והקדשתם על הלחם ואתרנין (מנחות 97 ענין). על שמי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטה לאכול הלחם היתר לכהנים וכבר נעשית מלחמו: לחם הפנים מועילין בהן משוקדשו. דהכי קיימאן לן (מנחות 97 ענין): לחם הפנים נאכל (א) לשמונה לחשים על קרבן הבצויין. דהיינו המתיירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת פגול דהי' דזריקת דם דצמחה להיינו ממזירה קוצעת בפגול וכו' מעיל. שהרי יס בו שעת היתר לכהנים: המזבח מועילין בהן משוקדשין אימורי קדשים לפי שהקומץ כלול הוא: גב' הגנהה מאפר פתו. היינו כשהוא רותה למזבח מרומת הדשן הריהו לראש המזבח ופי'ה את המזבח הגיע לרצפה צבר את הגחלים על גבי רצפה רחוק מן הכבש (א) טעמי' את האפר לצד אחד של מזבח ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגבוה כמין את צבדיו ולובש גדרים הפוחי' מן כדמג' דהי' רצי שמעאל (יומא 97 ענין) למחנה לציב אתהו והוא קאמר הגנהה מאפר פתוח: כולי סב. כיון דהאי הולאת אפר התפוח אצל הדשן צבדי גבדי כהונה דהואו ולבש בקדושה' קאי ומועילין בו: מן מועילין בהן עד שסאל לדשן אדשן. היינו עד הרמת מרומת הדשן אבל אחר שתרם מרומת הדשן אותו

במצב מעכב נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפלג בר במצויו: לצדוהו קתני. שמלקה משמע
הוא תחת המצוה ואין קתני אל בעולת העוף דלית בה אלמא מצוי בה בחטאת העוף ואין מצוי
הוא תחת דבר י' וישמאלא אתה. כפרא איתור קומון לש' וכוהינן: שיריש מעכבין. קתני קאמר תרי
ישמאלא סבר מעכבין ואמר רב פפא אתה דכולי עלמא שיריש אל מעכבין וכוהינן במצויו
הוא. ומ סבר רבי ישמעאל מעכב. ומ סבר ר' עקיבא וכוהינן מעכב וקשיא דר' ישמעאל אדר' רבי
רבי ישמעאל. האי דא דהכא סבר אליבא דרבי ישמעאל רמציא דא מעכב דאמר שאם נשאר
משום סיפור. ורמציא דעולת העוף קרא במקומו דרביהו דהואהו דחטאת העוף דלית תריב
קבע ליה במציגא אל חישב בעל המלקיה לקטריהו קורא לומנא דר' מיצה דהוה קורב חטאת
חייב כרת. והאי דרבה היא חייב עלום שיהו נותר וטמא: ומעליה דר' ששנא דהוה דרשן.
חייב כרת להנכיח פולס מועליה דר' שתיפרש כולל ותינשל מאדרא חטאת דהוה דרשן כרתיה
דאש שרוב נעשית מצותה ורוצאה לבית הדרן אל מחול למחנה אין מועליה דה: פריש הנשרפים
קדישין ואין הוה להנכיח כלל: והואת דר' קרמחא. לפיגול לזר האוכל מן אש חישב
דלית בה הוה להנכיח מועליה דהן בבית הדרן לרבותיה אל הנשרפים מן שנתה: מן
הבשר דכיון לרשפה קדיש אל נעשת מצותן דר' ששנא דהוה דרשן. וכל וכוהינן דמרפיש
ואין מועליה בעורה. דשל חטאת הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב: וכוהינן דל' יתיה: ומעליה
הוה. דכליל הוא: ויש הלחם מועליה דהן פשוט. וקדושתה: מרמו בתנור. ויהי חטאת
בלשה ליפסל כשפטר קדשין קדישין והוא אל כח בליהן שמוס דשתי הלחם נאכלת אל
הנשרפים ואם יש פס סבתו בלש קדש אלא כיון אכילתו נפסלת וכוהינן והנשרפים מן ליטשת
קדוהי ואם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת חטאת להנכיח וכבר נעשת מצותן: ולחם הפנים.
ורבליה הוה נעשמה שרין מאד משיב עור שבת וקריא דהואת דהכא וכליפה דר' לאחו זמן
ש' ע'ג' שנתו: דהוה הבוכיב. הוהינן מעכבין: ואין בהן מעילה. שרתורו להנכיח נעשת

חטאת העוף פרק שני מעילה

לצדדין קתני: פירוש מלך קאי אסתרייהו אבל מינה לא קאי אלף
 אעולת העוף ואם תאמר אמאי לא מייתי מרישא דהך דמנן
 התם בפרק ^{(ו) תנחומא} העוף (ובאם דף סד:) קדשי קדשים שמלך ושמינה דמה
 לשמה ושלא לשמה פסול י"ל דמהיהא לא הויא קשיא כלל דלטו מי אלימא

כן נמי נמצא הסם למציא מינה הוה אצל
זהך דמימייה הכא לא מצי למימר הכי
דלא קאי ואחד עולת העוף דלא שייכא
בה האשה ועל קרבן מינה דרוק:
ואמר רב פפא מיצוי חטאת העוף.
בפ' חזירו מקומן (יבמות דף נג.)
גזי פלוגתא דר' שמעאל ור' עקיבא וקאמר
דיריירי מעבדין (ט) דאחטאת העוף קאי:
ויכולן

תנא רבי רבי ישמעאל התם שריים מעבכין ^{טז} ואמר רב
 קא איכא בינייהו תרי תנאי ^{טז} ואליבא דרבי ישמעאל:
 וזין בה משהוקדשה נמלקה הוכשרה ליפסל במבול יום
 בה ימיצה דמה חייבין ^{טז} עליו משום פיגול נותר וטמא
 לבית הדרשן ^{טז} פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים ^{טז} מועלין
 הוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ^{טז} ובלבנה
 משום פיגול נותר וטמא ^{טז} מועלין בהן בבית הדרשן עד
 מועלין בה משהוקדשה נשחטה הוכשרה ליפסל במבול
 ובלבנה משנזרק דמה חייבין עליה משום פיגול נותר
 בעורות ^{טז} אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן
 מי ציבור ^{טז} מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל
 זורים ובלבנה נזרק דמה חייבין עליהן משום פיגול נותר
 שר אבל מועלין באמוריהן עד שיצאו לבית הדרשן שתי
 וקדשו ^{טז} קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר
 ישיחוט עליהן את הזבח נזרק דמן של כבשים ^{טז} חייבין
 תר וטמא ^{טז} וזאין בהן מעילה לחם הפנים ^{טז} מועלין בו
 נגור הוכשר ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ולהסדר
 הבזיכין ^{טז} חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא ^{טז} וזאין בו
 תר משהוקדשו קדשו בכלי ^{טז} הוכשרו ליפסל במבול יום
 בהן הקומץ ^{טז} חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא ^{טז} וזאין
 מועלין בקומץ עד שיצא לבית הדרשן: גמ' איתמר
 שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר
 הדרשן כולו עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר
 זין מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר ^{טז} כיון דכתב
^{טז} כיון דצריך ^{טז} לבגדי בהונה בקדושתיה קאי תנן מועלין
 שן קשיא לרב אמר לך רב ^{טז} עד שתראה לבית הדרשן
 מיתבי

וַיִּזְעַק לַפִּיגּוֹל אֶם חִישָׁב עֲלֵיהֶן שִׁעִיטָה וְכִיּוֹן לֵדִית צָרוּ הַיָּמָר לְכַהֵנִים
 הַבָּשָׂר שֶׁנֶּשְׂעָה אַחֵר הָרֵייוּ מִזֹּתוֹ: **פֶּעֶזֶל**: וְכֵן הֵי דְמוּמִי בְקִדְשֵׁי קִדְשִׁים
 יִרְצֵוּ לִכְהֵן לַ' יִהְיֶה (וַיִּקְרָא יצו) וּמוֹעֵלִין בְּבָשָׂר עַד שֶׁאֵלֵף לְנִיט הָדָן. לְכִלֵּל
 לְהַנִּיחַ לְקִדְשֵׁי קִדְשֵׁי יִנְהִי: **אֵלֵף** מוֹעֵלִין וְהַזֹּהָרִים שֶׁעַד שֶׁתִּשְׁתַּכְּלוּ בְּזִמְזֻם
 צִפָּה: קִרְמוּ בְּטֹמֶר. לְדֵייוּ תַחֲלִית י: עֲשִׂייתוּ וְהַזֹּהָרִים קִרְמוּתָא חֲלִילָא לְהַכְשִׁיר
 דְּשִׁמְשִׁי הַלֶּחֶם אִין נִאֲכָלִין לֹא פִסוּת (ג) מִשְׁנֵי וְלֹא יוֹמֵר עַל שִׁלְשָׁה יוֹ: וְלִשְׁחֹט
 (ד) עַל בְּסֻמּוֹ וְכִיּוֹן דְּקִרְמוּ מִיִּקְרִי לֶחֶם: נוֹרֵךְ הִדֵּם. שֶׁל כִּבְשִׁים: חִיבִין
 לִזְמוֹנוּ מִשּׁוּם דְּכִבְשִׁים מוֹפְלִין אֵת הַלֶּחֶם: וְאִין צָן מַעֲיֵלָה. דִּישׁ צָן שֶׁתִּשְׁתֵּי
 (ה) קִרְמוּ בְּטֹמֶר וכו'. כְּדֹאמַרְהֵן בְּשִׁמְשִׁי הַלֶּחֶם וְהָכֵן נִמִּי לִיכָא בְּלִיגָה הֵי:
 יוֹ: וְהַכֵּר סִימּוֹנָא עַל גְּבִי הַמִּטָּה. וְכֵן זִמְנָן שֶׁלֶךְ אִינוּ קְרוֹי לֶחֶם:
 וְקִטְרֵת הַבְּזִיכִין הִרְיֵי מִקְטִיר עַל מִנֵּה לֵאכֹל חוֹךְ לִזְמוֹנוּ הַקּוֹשֵׁב הַלֶּחֶם
 יוֹר וְצִמְתָּא הִ"נ קִצֵּהָ הַקְטֵרֶת הַבְּזִיכִין לִלְחֵם הַפִּסִּים בְּכָל הַיּוֹ: וְאִין צו
 וכו'. צִפָּה: **אֵלֵף** מוֹעֵלִין בְּקִדְשֵׁי. עַד שֶׁיִּשְׁרֹף כֹּלֹו וְיֹאֵל לְנִיט הָדָן כְּדִין
 אֲחֵרִים שֶׁהִיט תְּרוּמַת הָדָן דְּלִכִּי מִשְׁנֵי בְּתַסְכַּת תְּרוּמָה (דף כח) שֶׁתַּחֲלֵלָה
 אֲחֵרִים אֲחֵלְךָ וְתַחֲלֵה אֶת הַמֵּאֻכֹּלוֹת הַפְּטִימָנוּת וְיִדְדֵי תְּרוּמַת הָדָן שֶׁתְּרוּמַת הָדָן
 יִיֵּינוּ מִקּוֹם שְׁנוּתֵיךְ אֶם תְּרוּמַת הָדָן וְהַשְׁאֵר עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ הֵי זֹכֵר
 יִצֵּעַ וְאִמְרִינָן הֵם פְּעֻמִּים שִׁישׁ עֲלֵיו שֶׁלֶם מֵאוֹת כֹּזֵר וְאַחֵר כִּי הִיָּה פּוֹשֵׁט
 (ג) בְּגָדִים שֶׁיִּצֵּעַ בָּהֶן קִדְרָה לָרֹב אֵל יִימוֹג בָּהֶן כּוֹס לָרֹב וְהִיָּה מוֹזִילָא
 וְאַחֵר לֹא פְלִיגֵי דְמוֹעֵלִין בָּהֶן. שֶׁהִי עֲדִיין לֹא נַעֲשִׂית מִזֹּתוֹ: רַבִּי יוֹחָנָן
 בְּגָדִים אֲחֵרִים (וַיִּקְרָא ו) הִיֵּינוּ בְּגָדֵי כְּהוֹנֵה אֵלֵף שֶׁפְּסוּתִין מִן הָרֵאשׁוֹנִים
 שֶׁנֶּשְׂעָה שֶׁמֶעַ אֲחֵר עַל פִּי הַמִּטָּה תְּרוּמַת הָדָן מוֹעֵלִין בָּהֶן: עַד שֶׁאַחֲרָם.
 אַחֵר הוּא רִאשׁוֹנוֹ וְעוֹמֵד לְהוֹנֵאֵת הָדָן וְשׁוֹב אִין צָן מַעֲלֵהֵיִינוּ כְּרַב:

זכולן

משקורשורו קרבו בתור הכשרו ליספ: ן ח״בין בליה שטאס מוט ן ח״בין וואן קאן בעילה און און
משקורשורו בפה קרשו בעלי היינו כל ראשון שהיא אשכנז ליספס כ״ג ויבוצא דכלי אל
קמציא חייא קמציא דכרפס מנחות וא״ת א״ל מנחת סוכא ומנחת חטאת ליתא חייא קמציא
ח״ג א״ל שותטמא און דאשמרעיתן מוט דורבא א״ל דורא מנחות נסכים ומנחת חטאת לית
קמציא שטא מנחות קא דאמר באב דבני שטא מנחות א״ל חייא בליה מנחת סוכא פירגל תור ומאד ע
הא וגי מנחת נסכים ומנחת חטאת אמרין מיד בספוק קרשו בעלי הוי כשא מנחות לקמציא וכמנא
ן תנחא מאד תפוח. לז דורל מאד המעלה שספיקל לאמנע המוחבב זצ״ל [אחר] קאן לידר מיד
ח״ג ח״ג ומסע חייא חורמין לן און כל מחתה חייא מניח אל מנחות קרמא דכרפס בוביחו ו
הדשן: לית גרומא מנחת ח״ג אל פליגי ומעלין דאכתי אל נעשית מנחות שפירין חייא לרביה אמר
וקדס שום שום עובדא הקדשה מאתו ום דאליי ח״ג לפני תרומת מדרשן מן איתו ום ן ח״ג דאמר
מצותו שנתם הדשן ואפילו ס״ל לוב בוא קאן ויחנן דקאמר בפ״ב דיומא דבני בהוצאת הדשן און
החגם מ״ם פליגי חייא חורמין ליתא חייא קמציא אשכנז מן קרבו איתא חורבא ששילו ב״ב
דנחתם כדפירשתי קימא אפילו לר״ל דאמר במ״י דאמר במ״י ב״ב כחונה מ״ם מצי שפיר סבר
אפילו לרבי אליעזר דמכשרי [בצל מעל] בהוצאת הדשן יכול (ליחנה) לשפבר מנחתו) שטא דרשן כיון
וא״ל דבר שליש נעשה מצותו און ומעלין בן: קאן שחנא לבית הדשן. מן וקשיא לרבי אל דורב און
א״ב ע״ד (שחנא) [שחנא] לבית הדשן והיינו שעת הורגה ממאור תרומת הדשן [אן מעלין באפס
בשרוס: מן דר״צויין ב״ב כחונה דכתיב וכל הכהן דורב כן רגו] כדפירשתי לר״ל ע״ד ר״אמא ע״ד און
נמחן: מן ומינא אל כתיב מנחת מנחמן: מן תוקף אן בעקמס: מן כל כחונה לוח״ת מ״ נמחן: מן ן ח״ב
אל נעשית מצותו ע״ד שיתוק הבשר. הר״א ז״ל: מן להכשרי ליספס בטבול דורב מ״ נמחן: מן שלש
ספרים שותבו עליה סקבר לאחור מן אפילו נספס עליו: מן שגיר. מן וליסדר. לידר ע״ד

עין משפט
נר מצוה

ח א מיי פ"א מהלכות
פסח"מ הל' ח טז יז:
ז ב מיי שם פ"ג הלכה ה:
י ג מיי פ"ב מהלכות מעילה
הלכה ג:

הלכה ז:

פס"מ הלכה לו:
י"ג ו' מ"י פ"ג מהלכות

פס"מ הלכה ה:
יד ז מ"י פ"ב מהלכות

מזו ח מ"י שם הלכה ד:
מזו ט מ"י פ"י מהלכות

אצות העומאה הל' ג
ופ"ב מהלכות טומאת אוכלין
הלכה ז:

פס"מ הל' ג וע"ש:

י"ח ל מ"ח פ"ח מהלכות

מעִינָה הִלְכָה ד':
ב מ מִי שֶׁם הִלְכָה ג:
בא נ ס מִי שֶׁם הִלְכָה ד:

והלכה ד:

בד ק מיי פ"א מהל' אצות
הטומאה הלכה יג:

פס"מ הלכה יז:
בו ש מ"י שם פ"י הלכה

ח:
בז ת א מיי פ"ב מהל'
מעילה הלכה ח:

הטומאה הלכה יג:

תמידן ומוספין הלכה
יד:

ל ד מ" פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ח:
לא ה מ"י שם הלכה ז:

לב ו מיי פי"א מהלכות
אבות הטומאה הלכה
יב :

לג ז מ"ג פ"ג מהלכות
פסח"מ הלכה ו:

מעיילה הלכה ז:

ל' י מ"י שם הלכה יד ופ"ב
מהל' תמידין ומוספין
הלכה טו:

תורה אור השלם

- וְהִבִּיאה אֶל בְּנֵי אֶהֱרָרִים
וְקָמְצוּ מִשֵּׁם מִלֵּא
מִקְמָצוּ מִסְלָתָהּ וּמִשְׁמָנָהּ
עַל כָּל לִבְנֶתָהּ וְהִקְטִיר
אֶת אֲזָרָתָהּ הַמְזוּבָּחָה
אֲשֶׁר יָרִיחַ נִיחֹחַ לִי:
וַיִּקְרָא ב ב
וְלָבַשׁ הֶחֱזֵן מִדּוּ בִּדְ
וּמִכְסֵּי בִדְ לָבַשׁ עַל בְּשׂוֹר
וְתוֹרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר
תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֵלָה עַל
הַמְזוּבָּח: וְשָׂמוּ
וַיִּקְרָא ו ג

שיטה מקובצת

(א) יתירא הכא כתיב מתיב
 אאבוה דרבי אבין תיבת
 דשמואל נמחק: (ב) תנאי
 אליבא את ר' נמחק: (ג) עד
 שיותך הבשר את ר' נמחק:
 (ד) מועלין בעורה אבל
 (ה) וטמא ואין מועלין:
 (ו) ובלילה עי' תוס' זבחים
 97י' כ' ע"ג: (ז) בר